

Tisztelt Dunavarsányi Polgárok!

Immáron több, mint három évtizede van lehetőségünk arra, hogy nyíltan, szabadon és félelem nélkül emlékezzünk meg történelmünk jeles momentumairól és tiszteletünket rójuk le az abban kiemelkedő szerepet és áldozatot vállaló történelmi személyiségekről és egyszerű emberek ezreiről, millióiról. Az elmúlt három évtizedben számos alkalommal szembesültünk az 1848-as forradalom és szabadságharc történeti valóságával. Ezen megemlékezések célja a történeti ismeretek átadása a fiatalabb generációk számára, a nemzeti összetartozás érzésének erősítése a hősökre való emlékezés által, és nem utolsósorban az, hogy a történelmi összefüggések és tanulságok felismerésének köszönhetően bölcsen és felkészülten tudjuk a jelenkor eseményeit értékelni és a lehető legjobb döntéseket meghozni.

Legtöbbünk már régen nem tudná megmondani, hogy hányszor hallotta a Nemzeti dalt, hányszor hallott a márciusi ifjakról, a Pilvaxról, Landererről, Táncsicsról, Petőfiről, Kossuthról, Jellasicsról, az áprilisi törvényekről, a pákozdi csatáról, a debreceni országgyűlésről, a tavaszi hadjáratról, Világosról, az aradi vértanúkról vagy a Bach-rendszer kegyetlenségéről. A megemlékezések során már azok is az előadókkal együtt mormolják a 12 pont szövegét, akik gyermekkorukban nem voltak kötelesek vagy képesek azt elsajátítani. Ha őszintén magunkba nézünk, akkor azt is be kell vallanunk, hogy a rendszerváltozás óta évről-évre nehezebb a márciusi ifjak követeléseinek súlyát és fontosságát átérezni, és őszinte örömet és hálát érezni azért, hogy már generációk óta ezek az elvárások szinte magától értetődő módon részét képezik életünknek. Sajnos az emberi természet részét képezi, hogy a jóhoz nagyon könnyen hozzá tudunk szokni, és csak nagyon ritka esetben vagyunk képesek hosszú távon értékelni azt, ami a miénk, és emlékezni arra, hogy azért kik, milyen óriási áldozatot hoztak.

Az elmúlt néhány év és néhány hét sajnos egy teljesen új megvilágításba helyezi számunkra 1848-at és benne a 12 pont követeléseit. A „Legyen béke, szabadság és egyetértés” egészen máshogy hangzik a 2019-es világjárvány kitörése, és a néhány hete a szomszédunkban zajló katonai konfliktusok kezdete óta. Az elmúlt időszakban a történelem és benne a világjárvány ismét megmutatta számunkra, hogy a személyes szabadság nem egy magától értetődő adottság, hanem egy nagyon törekeny, bármelyik pillanatban megszűnhető kiváltság, amit értékelni és nem utolsósorban óvni kell akkor, amikor azt magunkénak mondhatjuk.

Ehhez hasonlóan a „béke” fogalma is egészen más jelentés hordoz, mint akár egy hónappal ezelőtt. A háború közelsége és annak folyamatos fenyegetése – érthető módon – alapjaiban változtatta meg a világpolitika és a helyi közélet tematikáját, a gazdaság alakulását és nem

utolsó sorban az emberek gondolkodását és érzéseit. Ebben a kilátástalannak tűnő helyzetben az ember ösztönösen próbál kapaszkodni mindenbe, ami hozzásegítheti ahhoz, hogy helyes, felelősségteljes döntéseket tudjon hozni. Éppen ezért a mai napon helyénvaló és rendkívül aktuális a kérdés, hogy mit üzen nekünk 1848. március 15-e. Meggyőződésem, hogy a jelen helyzetben az a legalapvetőbb feladatunk, hogy a márciusi ifjak találó bölcsességének fényében a szabadság és béke elérése érdekében az egyetértésre törekedjünk. 2022. március 15-én az egyetértés azt jelenti, hogy a háború további terjedésének elkerülése és Hazánk biztonsága érdekében félretegyük nézeteltéréseinket és egyéni érdekeinket és közös erővel a biztonságot, a stabilitást és békét szolgáljuk. Ehhez azonban elengedhetetlenül szükséges, hogy ne tévesszük szem elől, hogy a szomszédunkban zajló háború nem a mi háborúnk, és hogy mindennél fontosabb, hogy ez így is maradjon. Történelmünkben, szüleink és nagyszüleink elbeszéléseiből és akár saját emlékezetből is tudjuk, hogy milyen beláthatatlan következményei vannak annak, ha a nagyhatalmak konfliktusaiba belesodródunk. Erre emlékeztet minket – többek között – a német és szovjet megszállás, Doberdó fennsík, a Don-kanyar és Trianon is. Éppen ezért egyetértés kell abban, hogy Magyarország biztonsága a jelen helyzetben mindennél fontosabb. Éppen a mostani időszakban nincs helye a felelőtlen, meggondolatlan kijelentéseknek, még akkor sem, ha egyesek ettől politikai haszonszerzést remélnek. Biztonságunkat és alapvető megélhetésünket veszélyezteti az, aki ebben a minden szempontból kritikus helyzetben katonák és fegyverek küldéséről vagy épp az ország megbénítását eredményező gáz és olajvezetékek elzárásáról beszél. Az elmúlt hetek sajnos arra is rávilágítanak, hogy sokan még politikai éretlenek ahhoz, hogy a jelen szituációban is ne csak egy jó kampánylehetőséget lássanak, és felelőtlen kijelentésekkel és hiteltelen képmutatással próbáljanak politikai tőkét kovácsolni. Azok, akik eddig ukránoztak, románóztak és a határon túli magyarok állampolgársága és támogatásuk ellen nyílt sisakkal harcoltak, hirtelen a kárpátaljai magyarság legnagyobb védelmezőiként tüntetik fel magukat egy hatásos facebook poszt kedvéért.

Büszkeségre és hálára ad okot ugyanakkor az, hogy e képmutató kampányfogások csak egy jelentéktelen töredékét képezik annak a példátlan társadalmi összefogásnak, amit a magyar emberek tanúsítanak a bajbajutott embertársaik irányába, legyen szó kárpátaljai magyarokról vagy épp a belső Ukrajnát elhagyni kényszerülő ukránokról. A közvetlen környezetemből is tudok olyanokról, akik saját otthonukat vagy használaton kívüli lakásukat ajánlották fel, nem beszélve azokról, akik egyénileg vagy szervezett módon nyújtottak tárgyi vagy pénzadományt a menekültek megsegítésére. Ezúton köszönöm meg, hogy Dunavarsány, már több kisbuszny

segítséget küldött a határra és, hogy a gyűjtések jelenleg is zajlanak. Meggyőződésem, hogy az adományok legalább akkora áldást jelenteken azoknak, akik azt adják, mint akik kapják.

Tisztelt Emlékező Közösség!

Kívánom, hogy a márciusi ifjak lelkesedése és a hősi halált vállalók bátorsága adjon nekünk erőt az előttünk álló időszak kihívásaihoz. Imádkoznunk és tennünk kell azért, hogy ez a háborús helyzet minél hamarabb véget érjen, és, hogy annak világpolitikai, gazdasági és társadalmi hatásai minél kisebb mértékben csökkentsék eddigi eredményeinket és lassítsák Magyarország fejlődését. A mai rendezvényünkön arra buzdítok mindenkit, hogy a hősökre való emlékezés mellett gondoljunk kegyelettel a háború katonai és civil áldozataira és a Jóisten vigasztaló jelenlétét kérjük a veszteségeket és kilátástalanságot elszenvedők számára.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!